

เศรษฐศาสตร์

ค ณ ะ เศ ร ษ ฐ ค า ส ต ร ์ ม หา วิ ท ย า ล ى ย น ร ร ค า ส ต ร ์

ปีที่ 21 ฉบับที่ 1 มกราคม 2550

ISSN 0857-5924

เจ้าของ	โครงการเศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กทม. 10200 โทร. 0-2613-2422
บรรณาธิการ	ภาครด ปรีดาคัคกี้
ผู้จัดการ	วรรณ เวชพราหมณ์
พิมพ์ที่	หจก.สามลดา โทร. 0-2895-1500
สมาชิก	บริจาค ปีละ 60 บาท (12 ฉบับ) ลังจ่าย “โครงการเศรษฐศาสตร์” คณะเศรษฐศาสตร์ ปณ. หน้าพระลาน 10202
แจกฟรี	เดพะห้องสมุดโรงเรียน มัธยมศึกษาตอนปลายทั่วประเทศ

ภายในเล่ม

บทความ

จํอทัน เคนเน็ธ กัลเบրต์ :

สุภาพบุรุษนักเศรษฐศาสตร์ชายขอบผู้ยิ่งใหญ่ (ต่อจากฉบับที่แล้ว)

ทดลองความรู้ทางเศรษฐศาสตร์

คำพิพากษา

- development economics

- nationalization

- marginal propensity to consume (MPC)

- oligopoly

แบบหนังสือเศรษฐศาสตร์

เศรษฐศาสตร์การค้าระหว่างประเทศ : ทฤษฎีและนโยบาย

บรรณาธิการແດลง

ฉบับนี้ เป็นฉบับแรกของการย่างก้าวเข้าสู่ปีที่ ๒๑ ของวารสารเชิงจดหมายชื่อ "เศรษฐศาสตร์" อันเป็นวารสารที่ทำหน้าที่ สื่อความรู้และข่าวสารทางด้านเศรษฐศาสตร์ระหว่างคณะเศรษฐศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์กับท่านผู้อ่านซึ่งประกอบด้วย บุคคลในหลายฐานะและหลายอาชีพ แต่เท่าที่ได้สำรวจ พบว่าส่วนใหญ่เป็นบรรดาครู อาจารย์ และนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา ละนั้นเนื้อหาสาระในวารสารจึงต้องสอดคล้องกับความต้องการของท่านผู้อ่านส่วนใหญ่ด้วย และนี่ก็เป็นความยากลำบากประการ หนึ่งของกองบรรณาธิการ ในการสรุหาราและคัดเลือกบทความทั้งสาระอื่นๆ มานำเสนอ อย่างที่เราได้เคยเกริ่นไว้ในบทบรรณาธิการ ของฉบับก่อนๆ ว่า ข้อเสนอแนะจากท่านผู้อ่านอาจช่วยให้เราจัดหาสิ่งที่ตรงกับความต้องการของท่านได้ เรา yang ยินดีรับข้อเสนอแนะจากท่านอยู่เสมอ

เพื่อไม่ให้การติดตามบทความเรื่อง "จํอทัน เ肯เน็ธ กัลเบรต์ : สุภาพบุรุษนักเศรษฐศาสตร์ชายขอบผู้ยิ่งใหญ่" ของ คุณ สุฤทัย อาชวานันทกุล ต้องขาดช่วงในการติดตาม เราจึงนำเสนอส่วนที่ต่อเนื่องจากฉบับที่แล้วให้จบในคราวเดียวในฉบับนี้ ด้วยเนื้อที่มีจำกัด จึงต้องงดเว้นการนำเสนอ "นักเศรษฐศาสตร์ที่ควรรู้จัก" เอาไว้ก่อน อย่างไรก็ได้ เราขอชดเชยส่วนขาดด้วยคอลัมน์ ใหม่ "ทดสอบความรู้ทางเศรษฐศาสตร์" บนเนื้อที่ที่พอเมื่อเหลืออยู่ หวังว่าท่านคงได้รับประโยชน์ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

จอห์น เคนเน็ต กัลเบรธ

สุภาพบุรุษนักเศรษฐศาสตร์ชายขอบผู้ยิ่งใหญ่

โดย สุกันธิ อาชวนันทกุล

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

กัลเบรธทำอะไรเบื้องหน้า ที่ทำให้เข้าเป็นหนึ่งในนักเศรษฐศาสตร์ผู้โดดเด่นและน่ายกย่อง

เพื่อพยายามตอบคำถามข้อนี้ ผู้เขียนจะขอแปล เรียบเรียง เฉลटอเติมบางตอนนๆ จากบทวิจารณ์หนังสือชีวประวัติ เรื่อง "John Kenneth Galbraith: His Life, His Politics, His Economics" ที่นำเสนอด้วยปุ่มกดของกัลเบรธแบบรวดเดียวชัดเจนดังต่อไปนี้.....

"The modern conservative is engaged in one of man's oldest exercises in moral philosophy; that is, the search for a superior moral justification for selfishness." (นักอนุรักษ์นิยมสมัยใหม่กำลังใช้ความคิดกับหนึ่งในแบบทดสอบด้านปรัชญาศีลธรรมที่เก่าแก่ที่สุดของมนุษย์ นั่นคือการแสวงหาเหตุผลที่จะแสดงว่า ความเห็นแก่ตัวนั้นมีความชอบธรรม)

จุดยืนของกัลเบรธแตกต่างจากนักเศรษฐศาสตร์สำนักเคนล์คนอื่นๆ ที่นำโดย "อัจฉริยะแห่งยาร์วาร์ด" พอล แซมวัลสัน (Paul Samuelson) เป้าหมายหลักของนักเศรษฐศาสตร์สำนักเคนล์ หลังส่งความโลกครั้งที่สองคือ ยกระดับมาตรฐานวิชาการของเศรษฐศาสตร์ ให้มีความรัดกุมและซับซ้อนมากขึ้น โดยใช้เครื่องมือทางคณิตศาสตร์เข้าช่วย ไม่ว่าจะเป็นเศรษฐมิติ โมเดลคอมพิวเตอร์ หรือทฤษฎีเกม กัลเบรธต่อต้านความพยายามที่พยายามว่าจะทำให้เศรษฐศาสตร์เป็นวิทยาศาสตร์เหมือนฟิสิกส์ เขาอภิปรายว่า ตัวเลขหลายจุดที่คนนิยมและความซับซ้อนของสำนักเคนล์แบบคณิตศาสตร์นั้นทำให้นักเศรษฐศาสตร์หลงผิด คิดว่าพวกเขามีความสามารถแก้ไขปัญหาได้ทุกชนิด โดยลืมไปว่าเคนล์เองมองความไม่แน่นอนว่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ในโลกของเศรษฐศาสตร์

นอกจากนี้ จุดสนใจของกัลเบรธที่ทำให้เขาแตกต่างจากนักคิดสำนักเคนล์คนอื่นๆ คือการที่เขาขอปฏิเสธปัญหาในการบริหารจัดการเศรษฐกิจจุลภาค (คือระดับบริษัทและประชาชน) ที่ลึบเนื่องมาจากโครงสร้างตลาดผู้ขายน้อยราย (oligopoly) ของเศรษฐกิจอเมริกา กัลเบรธเชื่อว่า โครงสร้างผู้ขายน้อยรายของเศรษฐกิจในนั้นแปลงว่านโยบายด้านการคลังของรัฐบาลเพียงอย่างเดียวไม่สามารถ

ช่วยให้เกิดการจ้างงานเต็มอัตรา (full employment) โดยปราศจากเงินเพื่อได้ ดังนั้นเขาจึงสนับสนุนให้รัฐใช้มาตรการควบคุมหั้งค่าจ้าง และราคาสินค้าควบคุมกัน

เป้าหมายของกัลเบรธในหนังสือเล่มหนาเตอะของเขารือ "ทุนนิยมอเมริกัน" (American Capitalism) ซึ่งตีพิมพ์ครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ คือการยืนยันประโยชน์ของระบบตลาดเสรีอย่างมีหลักการและเหตุผลสนับสนุนแห่งหน้ากว่าเหตุผลที่นักเศรษฐศาสตร์ส่วนใหญ่ใช้ในสมัยนั้น ซึ่งมองว่าระบบตลาดเสรีผูกพันกันอย่างแยกไม่ออกจากความเชื่อเรื่องเสรีภาพและประสันติภาพ กัลเบรธประมาณสเหตุผลทำงานนี้ว่าไม่จริงใจ เพราะตั้งอยู่บนสมมุติฐานว่า เศรษฐกิจประกอบด้วยผู้ประกอบการขนาดเล็กมากรายที่แข่งขันกันอย่างดุเดือด และมีเสรีภาพ

กัลเบรธเชื่อว่า สมมุติฐานข้อนี้ไม่เป็นจริงอีกต่อไปแล้ว เมื่อการเติบโตของตลาดผู้ขายน้อยรายและจำนวนของผู้บริหารบิ๊บเหล่านั้น มีอิทธิพลเพิ่มขึ้นจนถึงระดับที่สามารถผลักดันเศรษฐกิจอเมริกาทั้งระบบ แต่ในขณะเดียวกัน การเปลี่ยนแปลงข้อนี้ก็ไม่ได้หมายความว่าเราไม่สามารถอ้างประโยชน์ของการตัดสินใจแบบกระจายอำนาจในระบบตลาดเสรีได้อีกต่อไป ตรงกันข้าม กัลเบรธเชื่อว่าบริษัทขนาดใหญ่มีข้อได้เปรียบที่ชัดเจน ในแท่งที่พวกเขากำลังตัดสินใจแบบกระจายอำนาจ เช่นโนโลยีใหม่ๆ นอกจากนี้ ระบบสถาบันขนาดใหญ่ก็ถือให้เกิดการควบคุมกันเองในรูปของ 'อำนาจคัดังง' (countervailing power) กัลเบรธอธิบายว่า "ในตลาดสมัยใหม่ที่มีผู้ขายน้อยราย ผู้จัดการ (การใช้อำนาจทางเศรษฐกิจของพวกเข้า) ไม่ใช่คู่แข่งขัน หากเป็นผู้ซื้อที่เข้มแข็งจากอีกด้านหนึ่งของตลาด อำนาจของบริษัททำให้เกิดอำนาจคัดังงจากสภาพแรงงาน เครือข่ายผู้ค้าปลีก และผู้ผลิตขนาดใหญ่ภายใน"

กัลเบรธสรุปว่า อำนาจในตลาดนั้นถูกตรวจสอบด้วยอำนาจด้วยกัน แต่อย่างไรก็ตาม ในบันปลายชีวิตของเข้า กัลเบรธก็ยอมรับว่าเขามาจากโลกในอดีตเกินไป เพราะปัจจุบันอำนาจคัดังงเหล่านี้ไม่เกิดขึ้นจริง ในขณะที่ผู้ผลิตก็รวมหัวกันขึ้นราคาน้ำดื่มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ไปเรื่อยๆ แต่อย่างน้อยหนังสือเล่มนี้ของกัลเบรธก็ส่งอิทธิพลมหาศาลต่อนักสังคมนิยมประชาริปไตยรุ่นใหม่ของยุโรปในสมัยนั้นที่กำลังพยายามหัวเหลือมให้พรครองพวกราชลิกครั้งท่าในหลักการแปลงกิจการต่างๆ ให้เป็นของรัฐ (nationalization)

ความพยายามของกัลเบรธที่จะอธิบายระบบตลาดเสรีอย่างที่มันเป็นในโลกแห่งความจริง ไม่ใช่ตามคำอธิบายในหนังสือเรียนทำให้เกิดกระแสต่อต้านความคิดของเขายังแพร่หลาย โดยเฉพาะจากนักเศรษฐศาสตร์กระแสหลักที่เชื่อมั่นในลัทธิเสรีนิยมสุดขั้ว เพราะหลักการที่กัลเบรธเรียกว่า "ความไม่จริงใจ" ที่บอกว่าเสรีภาพและประสิทธิภาพไม่สามารถแยกออกจากระบบตลาดได้นั้น เป็นหัวใจสำคัญในความเชื่อของเศรษฐศาสตร์กระแสหลัก

กัลเบรธเขียน "สังคมมั่งคั่ง" (The Affluent Society) หนังสือที่ดีที่สุดของเขามีปี พ.ศ. ๒๕๔๙ ระหว่างพักร้อนที่สกีรีสอร์ฟของเมืองจีสเตด (Gstaad) ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ สถานที่ซึ่งดูเหมือนจะมีความสอดคล้องกับความคิดเรื่องความมั่นคง และลั่งเคราะห์จุดยืนเพื่อประท้วงกระแสที่กำลังครอบงำความคิดของนักเศรษฐศาสตร์ส่วนใหญ่ กัลเบรธเรียกกระแสนี้อย่างเดกดันว่า "ศิลปะแห่งความเจริญ" (growthmanship) นั้นคือการยึดอัตราการเติบโตของผลผลิตมวลรวมประชาชาติหรือ GNP เป็นส่วนหนึ่งเดียวของการพัฒนา กัลเบรธคิดคำคัพที่ใหม่คือ "conventional wisdom" (ซึ่งผู้เขียนขออภิสัสนะเปล่าว "ปัญญาสารธรรม") ขึ้นมาเพื่อเลี้ยดสีแนวคิดนี้โดยเฉพาะ

มนุษยธรรมของกัลเบรธแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนในถ้อยคำที่เขาเลือกใช้เพื่อเบริ่งเทียบเท่าระหว่าง 'ความมั่งคั่ง' ของปัจจุบันและความยากไร้ของสาธารณรัฐ ด้วยลักษณะกรรมที่ให้ภาพชัดเจนอย่างยิ่ง:

"ครอบครัวชนชั้นกลางที่ขับรถที่มีเครื่องปรับอากาศเย็นสำหรับมัลลี่พาร์เวอร์ และเบาะนั่งหนานุ่มลีว์วิ่งอ่อนอุ่นออกจากบ้านไปกินลมเล่น ต้องแล่นผ่านเมืองใหญ่หลายเมืองที่บทวิถีแทกระหว่างท้องถนนเต็มไปด้วยขยะ ดูบลักษณ์ด้วยตีระหิฟ้าใหญ่โต และป้ายโฆษณาด้วยเดินไปด้วยสายโทรศัพท์โยงระยะที่ควรจะถูกฟังไว้ได้ดีก่อนหน้านี้นานแล้ว พวกราษฎรชนบทที่ถูกคลบแพนิชย์ บดบังจนแทบจะมองไม่เห็น ...ปีนนิดกันเดียวอาหารสำเร็จรูปที่ใส่ห่ออย่างประณีต เช่นยามาในกล่องน้ำแข็ง บุ๊เลือนน้ำแข็งฯ ล่าชาร์ที่น้ำล่ำกลิ้นแห้งเหมือน และเดินแล่นยกวิกลิ้นในสวนสาธารณะที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพและคุณธรรมของมนุษย์ ก่อนที่จะผลักดันไปบนเบาะนุ่มในเต็นท์ในลอน ท่ามกลางกลิ้นแห้มสาบของกองขยะในละแวกน้ำ ที่พวกราชที่น้ำแข็งพิเศษเพื่อย่างผิวเผินถึงความไม่เสมอภาคของความสุข"

สบายนิเวศของพวกราช

ความคิดหลักของกัลเบรธใน "สังคมมั่งคั่ง" ไม่ใช่เรื่องใหม่ในบทความคิดเรื่อง "ความเป็นไปได้ทางเศรษฐกิจสำหรับรุ่นหลานของเร" (Economic Possibilities for Our Grandchildren) ที่เขียนไว้ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๗๗ เคนล์ล์สันว่ากำลังจะถึงเวลาที่สังคมต้องปรับเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดให้เข้ากับภาวะเหลือกินเหลือใช้แทนที่จะเป็นภาวะขาดแคลนอย่างแต่ก่อน ความมั่งคั่งจากความเจริญทางเศรษฐกิจจะทำให้คนจำนวนมากเลือกที่จะใช้ชีวิตอย่างสุขสบายนี้เวลากับผู้คนมากขึ้น และทำงานเพื่อตอบสนองความต้องการแบบบัญญาชัน มากกว่าเพิ่มปริมาณการบริโภค กัลเบรธเพียงแต่ชี้ให้เห็นว่าสถานการณ์นี้ได้อุบัติขึ้นแล้ว อย่างน้อยก็ในเมริกา

กัลเบรธบอกว่า อเมริกากำลังประสบปัญหาจากความมั่งคั่ง ไม่ใช่ปัญหาจากความยากจน หากเป็นเพราะคนมีความโน้มเอียงในการบริโภคหน่วยห้าม (marginal propensity to consume) ที่ต่ำลงทำให้ผู้ผลิตต้องใช้การโฆษณาชวนเชื่อ "สร้าง" ความต้องการใหม่ๆ ให้กับผู้บริโภคอย่างสม่ำเสมอ ความคิดของกัลเบรธที่เหลือคอมที่สุด (แม้เขาจะไม่ใช่คนแรกที่คิดเรื่องนี้) คือแนวคิดที่ว่า รัฐต้องลงทุนในบริการสาธารณะในสัดส่วนที่หัดเทียบกับอัตราการเจริญเติบโตของ การบริโภคภาคเอกชน เพื่อล้างลิ้งที่กัลเบรธเรียกว่า "ความสมดุลทางสังคม" (social balance) ก่อนที่บริโภคนิยมจะนำไปสู่ปัญหาความเสื่อมโทรมในเมืองและชนบท และทำให้คนไม่富 คิดถึงประโยชน์ส่วนรวมอีกต่อไป กัลเบรธเสนอว่า ยิ่งรายได้ประชาชาติเติบโตขึ้นเท่าใด รัฐยิ่งต้องเบิกบานขึ้นอัตราภาษี และใช้เงินภาษีนั้นในการแก้ปัญหาสังคมขนาดสมดุลที่มีกรรมการบริโภคนิยมเป็นตัวการมากขึ้นเท่านั้น นอกจากนี้ สินค้าทุกประภากลุ่มการหดสอดด้านผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

"สังคมมั่งคั่ง" ได้รับคำนิยมมากภายในแห่งจุดยืนทางคือธรรมแต่ไม่ใช่ในแห่งหลักเศรษฐศาสตร์ แม้กระทั่ง จอนน์ลัน บอกว่า กัลเบรธ "ผิดพลาดทางทฤษฎีอย่างร้ายแรง" ใน การตั้งสมมติฐานว่า "อัตราประโยชน์หน่วยห้าม" (marginal utility) หลังหักค่าโฆษณาและค่าใช้จ่ายในการขาย มีค่าเท่ากับศูนย์" แต่นี่เป็นข้อโต้แย้งที่ไร้สาระ เพราะกัลเบรธไม่เคยเสนอว่าความต้องการบริโภคสินค้าทุกชนิดถูกสร้างขึ้นโดยผู้ผลิต เขาเพียงแต่มองว่าเราต้องปรับจุดสมดุลระหว่างระดับการบริโภคของภาครัฐและภาคเอกชน ที่ผ่านมา_russian บาลของประธานาธิบดี โรนัลด์ เรแกน และ จอร์จ ดับเบิลยู บุช เลือกเดินทางตรงกันข้าม คือลดภาษีเงินได้ อย่างไรก็ตาม ทายนะที่อเมริกาประสบภัยทางเศรษฐกิจใน พ.ศ. ๒๕๗๘ ทำให้หลายค่าย คุณมองเห็นความไม่เข้าข่ายของการตัดทอนค่าใช้จ่ายด้านบริการสาธารณะ และเปลี่ยน

ว่าเสียงส่วนใหญ่ของประชาชนอาจห่วงกลับมาเห็นด้วยกับแนวคิดของกัลเบรธในอนาคตอันใกล้นี้

หนังสือหลักเล่มที่สามของกัลเบรธคือ "รัฐอุตสาหกรรมใหม่" (The New Industrial State) ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ เป็นหนังสือที่กัลเบรธใช้ความพยายามมากที่สุดในการอธิบายระบบทุนนิยมของอเมริกาอย่างที่มันเป็นอยู่ ไม่ใช่ตามโมเดลเศรษฐศาสตร์ในหนังสือเรียน โรเบิร์ต โซโลว์ (Robert Solow) สรุปข้อคิดหลักๆ ของหนังสือเล่มนี้ ไว้ในบทวิจารณ์หนังสือว่า

๑. เศรษฐกิจอเมริกาถูกครอบงำโดยบริษัททักษิณใหญ่เนื่องจากบริษัทเหล่านี้มีความได้เปรียบจากขนาด (economies of scale) และเนื่องจากการลงทุนด้านเทคโนโลยีสมัยใหม่ต้องใช้เงินลงทุนสูงและโครงสร้างขนาดใหญ่ นักเศรษฐศาสตร์โดยทั่วไปมองไม่เห็นว่า บริษัททักษิณใหญ่เหล่านี้ทำให้โมเดลการแข่งขันเสรีของพวกราคาไม่ตรงกับโลกแห่งความจริง

๒. ผู้จัดการ (ที่กัลเบรธเรียกว่า "ขุนนางเทคนิค" หรือ technostucture) คือผู้หล่อหลอมวัฒนธรรมองค์กร และเป้าหมายของบริษัท ไม่ใช่ผู้อุทุน

๓. ขุนนางเทคนิคเหล่านี้ใช้กลยุทธ์ "วางแผนเพื่อความมั่นคงของบริษัท" แทนที่จะเน้นทำธุรกิจเพื่อผลกำไรสูงสุด ด้วยการใช้อิทธิพลเบื่องความต้องการของผู้บริโภค ผู้ขายวัตถุดิบในการผลิต และระบบควบคุมของภาครัฐ

๔. การวางแผนเพื่อลดความเสี่ยงแบบนี้ส่งผลให้เกิดการควบรวมกิจการในแนวตั้ง (vertical integration) การบริหารเงินทุนภายใน (internal financing) และการห่วนล้อมสภาพแรงงานให้คล้อยตาม (ทำให้สภาพสูญเสียความเป็น 'อำนาจดังนั้น' ชนิดหนึ่ง)

๕. การกระตุ้นความต้องการของผู้บริโภคอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้เกิดความบิดเบือนระหว่างความต้องการใช้จ่ายของภาคเอกชน (เดิมผู้บริโภค) เทียบกับความต้องการใช้จ่ายของภาครัฐ

๖. บริษัททักษิณใหญ่ต่างๆ ตะล่อมให้ 'กิจการด้านการศึกษาและวิทยาศาสตร์' ซึ่งควรเป็นอิสระ ยอมทำตามเป้าหมายของตน

"รัฐอุตสาหกรรมใหม่" เป็นความล้มเหลวที่น่ายกย่องหนังสือเล่มนี้ใช้คำพูดเย็นเยื่อกันไป กล่าวอ้างแบบตีลุมเกินไป และเป็นผลผลิตของสถานการณ์เฉพาะหน้าในสมัยนั้นมากเกินไป โซโลว์เย็บว่า ความเชื่อของกัลเบรธที่มองว่าบริษัทกำรอยู่อย่างเป็นเอกเทศจากตลาดนั้น ไม่เป็นความจริง ข้อนี้โซโลว์เป็นฝ่ายถูกแม้ว่า'nักเศรษฐศาสตร์ทั้งคู่ล้วนมองไม่เห็นความเร็วของการเจริญเติบโตของตลาดเงินหรือกระแสโลกาภิวัตน์ กองทุนหลายประเทศ'

ก็ตามเป็นสัญลักษณ์ของระบบตลาดแบบใหม่ ที่ในบางมุมดูเหมือนจะอาฆาตมากกว่าบริษัทที่กัลเบรธอธิบายใน "รัฐอุตสาหกรรมใหม่" เลียวด้วยซ้ำ

กัลเบรธยอมรับความผิดพลาดของเขาว่าย่างน่าชื่นชมในหนังสือเรื่อง "สังคมที่ดี" (The Good Society) ตีพิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๗ โดยยอมรับว่า คำอธิบายระบบทุนนิยมของเมริกันของเขายังหนังสือเล่มก่อนๆ นั้นล้าสมัยไปแล้ว เพราะ "อำนาจผูกขาด ... ได้พ่ายแพ้ต่อการแข่งขันข้ามชาติและพลังอันมหาศาลของเทคโนโลยีสมัยใหม่" ผู้บริหารบริษัททุกคนใน "เนื้นการทำผลกำไรสูงสุดให้กับผู้ถือหุ้น" และแม่กระทั่งบริษัทใหญ่ที่สุดก็ต้องเผชิญกับความเสี่ยงที่จะล้มละลาย ผู้จัดการเริ่มมีพฤติกรรมเหมือนเจ้าของบริษัทอีกรึ เพราะผลตอบแทนของพวกราคาส่วนใหญ่ในรูปหุ้นและลิฟท์ในการซื้อขายหุ้น

อย่างไรก็ตาม ความผิดพลาดในการอธิบายลักษณะของทุนนิยมของเมริกัน ไม่ได้หมายความว่าปัญหาต่างๆ ของระบบที่กัลเบรธพยายามชี้ให้เห็นจะหมดไป ตรงกันข้าม ใน "สังคมที่ดี" กัลเบรธยังว่า ความกังวลของเขายังมีต่อสังคมโดยรวมนั้นสูงขึ้นกว่า以往 ลิบปีก่อน เพราลังค์มองเมริกากำลังกลับเป็น "ประชาธิปไตยสำหรับผู้โชคดี" ที่กีดกันผู้ด้อยโอกาสไม่ให้พื้นที่ยืนเป็นของตัวเอง

สิ่งที่น่าสนใจในการถกเถียงระหว่างกัลเบรธและโซโลว์ คือ การที่กัลเบรธโยงมั่นกลับมาสู่คำถามที่ว่า นักเศรษฐศาสตร์ควรทำงานอย่างไร โซโลว์ต้องการให้เศรษฐศาสตร์เปรียบเสมือนโครงการวิทยาศาสตร์ ที่เต็มไปด้วยสมมุติฐานทางคณิตศาสตร์ที่ทดสอบไปได้ กัลเบรธชี้ว่าวิธีการแบบนี้ขึ้นอยู่กับสมมุติฐานว่าความต้องการต่างๆ เกิดขึ้นในระดับปัจเจกชน และถูกตลาด "เปลี่ยนแปลง" อย่างมีประสิทธิภาพไปสู่บริษัทต่างๆ ซึ่งหมายความว่า ผู้บริโภค มีอำนาจและเป็นตัวของตัวเอง แต่กัลเบรธยังว่า หากผู้บริโภคไม่ได้เป็นตัวของตัวเองจริง หากเป็นเพียง "เครื่องมือหรือลือกกลางของบริษัทที่ผลิตลินค์ค่าและบริการมาป้อนพวกรา" แล้วไหร่ นั่นหมายความว่า เศรษฐศาสตร์จะต้องเปลี่ยนวิธีคิดและวิธีทำงานเสียใหม่ "งานของนักเศรษฐศาสตร์ในกรณีนั้นจะมีความเที่ยงตรงและความสละสละลุยห้อยลง และดูเป็นวิทยาศาสตร์ห้อยลง เมื่อเทียบกับนักวิทยาศาสตร์ที่กำลังป้อนข้อมูลนั่นต่างๆ เข้าไปในโครงสร้างที่ทุกคนยอมรับแล้ว"

ความเหลือมคงของกัลเบรธในการตีแผ่ข้อบกพร่องของแนวคิดเสรีนิยมสุดขั้วไม่เคยถูกต้องเลยตลอดอายุขัยอันยาวนานของเขามาใน พ.ศ. ๒๕๓๗ ก่อนหน้าที่เขาจะตายไม่ถึงสองปี กัลเบรธซึ่งเวลาหน้าอายุ ๙๕ ปี ออกหนังสือชื่อ "เศรษฐศาสตร์แห่งการฉ้อฉล อันบริสุทธิ์ใจ" (The Economics of Innocent Fraud) หนังสือ

เล่มบางที่ตั้งคำถามต่อเศรษฐศาสตร์กระแสหลัก โดยเฉพาะความสามารถของตลาดที่จะกำกับดูแลตนเอง ประโยชน์ของนโยบายการเงิน และประสิทธิผลของธรรมาภิบาลบริษัท (corporate governance)...

"Faced with the choice between changing one's mind and proving that there is no need to do so, almost everybody gets busy on the proof." (เมื่อต้องเผชิญกับทางเลือกรหว่างเปลี่ยนความคิด กับพิสูจน์ว่าไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้น แทนทุกคนจะร่วมกับการหาบทพิสูจน์ทันที)

ในฐานะที่ผู้เขียนมีวิสาหกิจที่ได้เคยนั่งฟังการบรรยายของกัลเบรธที่เรียนปริญญาตรี ถึงแม้จะจำไม่ได้แล้วว่า อาจารย์สอนเรื่องอะไร และถึงแม้จะไม่ได้ใช้ความรู้ทางเศรษฐศาสตร์ เท่าที่ควรตั้งแต่เรียนจบ ก็ยังนั่นได้ถึง "ความยิ่งใหญ่" และ "นารมี" อันล้นเหลือของกัลเบรธ ที่ลัมพัสได้จากลิ่นอย่างแห่งความทึ่งในห้องเรียน ที่เข้มแข็งและลึกซึ้งทันทีที่ร่วงอันสูงโยงของเข้าไปรากหญ้าบนเวที นักเรียนหลายร้อยคนในห้องที่กำลังคุยกันเหมือนกังวลจากแต่ก่อน เงียบเสียงลงทันทีที่กัลเบรธเริ่มบรรยายด้วยน้ำเสียงเดียวๆ ฟังยากแต่ทุกนุ่มนวลกว่าวัย ๙๕ ปีของเขากะบบออก

นั่นคือ พ.ศ. ๒๕๓๖ หลังจากกัลเบรธเกี้ยวนิยายไปแล้ว กว่า ๑๕ ปี แต่เขายังรับคำเชิญของอาจารย์รุ่นน้อง ให้มาบรรยายเปิดวิชาเศรษฐศาสตร์มหาวิทยาลัยเบื้องต้น หรือที่นักเรียนเรียกว่าฯ ว่า Ec ๑๐ เป็นประจำเกือบทุกภาคเรียน ตั้งแต่กัลเบรธขึ้นเวที ไม่มีนักเรียนคนไหนพูดอีกเลยจนกระทั่งจบการบรรยาย ทันทีที่กัลเบรธพูดจบลง นักเรียนทั้งห้องลุกขึ้นยืนแบบจะพร้อมกัน ประมือลุยดังสนั่นหวั่นไหว ผู้เขียนมั่นใจว่า แม้วันนั้นกัลเบรธคงบรรยายอย่างคมคายไม่ต่างจากหนังสือของเขานักเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้ปรับมือให้กับบทบรรยายของกัลเบรธ เท่ากับ "ตัวตน" อันยิ่งใหญ่ของเขานั่นที่เปรียบเสมือนเป็น "สถาบัน" หนึ่งของอาร์วาร์ดไปแล้ว ทั้งนี้ เพราะถูกคิชช์หลายคนเชื่อว่ากัลเบรธเป็น "ต้นแบบ" ที่ตีสุดของมหาวิทยาลัย เป็นแม่พิมพ์ซึ่งนักเรียนทุกคนควรจริญรอยตาม ไม่ว่าจะเรียนสาขาใดก็ตาม

ให้พิรบและคุณค่ายของกัลเบรธ ทำให้เขาได้รับรางวัล "อาจารย์ที่ตلامที่สุดในรอบศตวรรษ" ใน พ.ศ.๒๕๑๘ ปีเดียวกับที่เขาเกียรตินิยมอยู่ จากราชลัทธานักเรียน Harvard Lampoon แต่กัลเบรธเป็นหนึ่งในอาจารย์น้อยคนที่นักเรียนไม่ได้นับถือ เพราะ "สอนสนุก" อย่างเดียว หากยังเครียรักกอย่างสุดซึ้ง

เพราะกัลเบรธไม่เพียงแต่สอนนักเรียนให้เป็นคนดี หากใช้วิถีของเขามาเป็นตัวอย่างที่ดีด้วย กัลเบรธเป็นผู้ริเริ่มหลักสูตรเศรษฐศาสตร์การพัฒนา (development economics) ของอาร์วาร์ด

และเป็นอาจารย์คนแรกที่สอนคอร์สแรกในสาขาหนึ่น

ในช่วง พ.ศ. ๒๕๑๐ กัลเบรธเขียนจดหมายถึงอธิการบดีมหาวิทยาลัยอาร์วาร์ดในสมัยนั้นคือ เดเรก บ็อก (Derek Bok) มีใจความว่า ขอให้มหาวิทยาลัยรับงบการขึ้นเงินเดือนเข้า เนื่องจากเขากิดว่าอาร์วาร์ดกำลังจะประสบปัญหาด้านการเงินในไม่ช้า ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ไม่เคยมีอาจารย์คนใดเขียนจดหมายลักษณะนี้อีกต่อมาใน พ.ศ. ๒๕๑๑ กัลเบรธทดลองยกรายได้ค่าลิขสิทธิ์ในอนาคตทั้งหมด จาก "สังคมมั่งคั่ง" หนังสือที่ขายดีที่สุดของเขามากับกองทุนเพื่อนักเรียนอาร์วาร์ดที่ "ต้องเผชิญกับวิกฤติที่ไม่คาดฝันในชีวิต" ซึ่งผู้บริหารมหาวิทยาลัยเข้าใจว่า กัลเบรธพยายามถึงการทำแท้ง ซึ่งเป็นเรื่องที่คนส่วนใหญ่สมัยนั้นยังไม่ยอมรับ

การที่กัลเบรธไม่เคยนำเสนอบรบวนทัศน์ใหม่ๆ เป็นเหตุผลหลักที่ทำให้เขามิได้รับการยอมรับในฐานะนักวิชาการจากนักเศรษฐศาสตร์ด้วยกัน และเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เดวต์เศรษฐศาสตร์ปัจจุบันเต็มไปด้วยลูกคิชช์ทางอุดมการณ์ของนักเศรษฐศาสตร์ชั้นคิดเลขอย่าง พอล แซมวัลสัน, จอห์น เคนล์, มิลตัน ฟรีดแมน, โรเบิร์ต ลูดส์, โรเบิร์ต โซโลว์ และเจมส์ โภบิน ในขณะที่ลูกคิชช์ทางอุดมการณ์ของกัลเบรธมีน้อยมาก ซึ่งนี่เป็นเรื่องน่าเศร้า เพราะยิ่งโลกเราตกหลุมอยู่ในวงเวียนแห่งบริโภคนิยมลึกซึ้งเท่าไหร่ และโครงสร้างอำนาจอย่างเดียว ระหว่างผู้มีอำนาจและผู้มีพลังน้อยลงเท่าไหร่ ความจำเป็นที่เราจะมีนักเศรษฐศาสตร์สถาบันผู้ที่มีความสามารถอย่างยิ่งต่อชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์ จะเข้มแข็งและอ่อนโยนขึ้นมาก หากนักเศรษฐศาสตร์สมัยใหม่จะซึบซับทั้งข้อคิดและคุณธรรมของกัลเบรธมากกว่าที่เป็นอยู่ แทนที่จะมัวแต่ดูถูกเขาว่าไม่เคยผลิตทางปฏิบัติใหม่ๆ

แม้กัลเบรธจะล่วงลับไปแล้วเมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๙ หนังสือเรื่อง "สังคมมั่งคั่ง" ของเขากลับไม่วันตาย เพราะประดิษฐ์ที่เข้าพูดถึงเป็นประดิษฐ์นอมต์ ความคิดของกัลเบรธนั้น นับวันดูจะทันสมัยขึ้นเรื่อยๆ ด้วยซ้ำ เพราะสังคมสมัยใหม่มีลักษณะเป็นบริโภคนิยมเข้มข้นกว่าแต่ก่อน และข้อเท็จจริงที่ว่าบริการสาธารณูปโภค รวมทั้งประเทศไทยด้วย อาทิเช่น การศึกษา การแพทย์ และสาธารณูปโภค กำลังถูกครอบงำด้วยผลประโยชน์เชิงพาณิชย์อันเห็นแก่ตัว มากกว่าประโยชน์ส่วนรวม ก็เป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นชัดเจนว่า ความกังวลของกัลเบรธเกี่ยวกับปัญหาการเลี้ยง "สมดุลทางสังคม" ในสังคมบริโภคนิยมนั้น เป็นปัญหาแท้จริงที่จำต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน

ກດສອບຄວາມຮູ້ກາງເຄຣະຊູຄາສຕ່ຽງ

ຈະເລືອກຄຳຕອບທີ່ທ່ານເຫັນວ່າງຸກຕ້ອມມາກທີ່ສຸດເພີຍຄຳຕອບເດືອຍ ໂດຍວົງກມຮອບຫວັ້ນທີ່ຕຽບກັບຄຳຕອບທີ່ທ່ານເລືອກ

1. ເຄຣະຊູຄາສຕ່ຽງປິດໃນປະເທດ
 ก. ກາງກະຈາຍໄປແດ່ໃນປະເທດ
 ຂ. ດັວກທີ່ມີຄຳຕອບຄຸມ
 ດ. ກາງສ້າງຄວາມມັ້ງດັ່ງໃນສັກຄົມ
  2. ປັນຍາພື້ນຖານທີ່ສຳຄັນ 3 ປະກາດ ຕຽບກັບຫວັ້ນໄດ້
 ກ. ພລິຕອະໄຣ ພລິຕເທົ່າໄຣ ພລິຕອຍ່າງໄຣ
 ຂ. ພລິຕອະໄຣ ພລິຕອຍ່າງໄຣ ພລິຕເພື່ອໄຄ
 ດ. ພລິຕອະໄຣ ພລິຕອຍ່າງໄຣ ພລິຕເພື່ອໄຄ
  3. ກາງຄຶກໃນເຮືອງໄດ້ ຈັດຍູ້ໃນເຄຣະຊູຄາສຕ່ຽງມ່ານ
 ກ. ດຸລາກຄ້າແລະ ດຸລາກກໍາມະນີ
 ຂ. ພັດທິກະມານຂອງໜ່າຍພລິຕໃນຕາດ
 ດ. ພັດທິກະມານຂອງໜ່າຍພລິຕໃນຕາດ
  4. ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບກາຍກ່ອງໃໝ່ເປັນປົດແທ່ງວິຊາເຄຣະຊູຄາສຕ່ຽງຕີ້ອີຄຣ
 ກ. ຈອໜັນ ເມ୍ୟනାର୍ଡ ດେନ୍ଲେ
 ຂ. ອັດມ ສົມືກ
 ດ. ສາກීນສວນ
  5. ຂ້ອງໄດ້ຈັດເປັນກວ້າພົບຍົງ (Free Goods)
 ກ. ຂ້າວໃນເນາ
 ຂ. ຄ້າໃນສວນ
 ດ. ສາກීນສວນ
  6. ຂ້ອງໄດ້ໃຫ້ປ່າຈັຍປະເທດຫຼຸນທີ່ເທົ່າຈິງໃນກາງເຄຣະຊູຄາສຕ່ຽງ
 ກ. ອາຄາຣ
 ຂ. ສັດວິໃຈ້ານ
 ດ. ຕັ້ນຫຸນກາຍນອກ
  7. ຕັ້ນຫຸນທີ່ມີຄຳຕອບຕັ້ນຫຸນຕາມຫວັນ
 ກ. ຕັ້ນຫຸນເອກະນ
 ຂ. ຕັ້ນຫຸນກາຍນອກ
 ດ. ຕັ້ນຫຸນກາຍນອກ
  8. ຕັ້ນຫຸນສັກຄົມ ເປັນພລຽມຂອງຕັ້ນຫຸນຕາມຫວັນ
 ກ. ຕັ້ນຫຸນເອກະນ ກັບ ຕັ້ນຫຸນກາຍນອກ
 ຂ. ຕັ້ນຫຸນຫັດແຈ້ງ ກັບ ຕັ້ນຫຸນກາຍນອກ
 ດ. ຕັ້ນຫຸນຫັດແຈ້ງ ກັບ ຕັ້ນຫຸນຄ່າເລີຍໂວກສ
- (ເລືອຍ : ຂ້ອງ 1. ກ. ຂ້ອງ 2. ດ. ຂ້ອງ 3. ກ. ຂ້ອງ 4. ດ. ຂ້ອງ 5. ຂ. ຂ້ອງ 6. ຂ. ຂ້ອງ 7. ກ. ຂ້ອງ 8. ກ.)

ບົກຄວາມ (ຕ່ອງຈາກຫຼັກ 5)

ດ່ວນ ດ້ວຍການເພີ່ມບໍາຫາທອງກາຈັກສູງໃໝ່ເຂົ້າມແຂງຂຶ້ນກວ່າເດີມ
 ຕລອດຊີວິຕຂອງເຂົາ ກໍລະເບຣທີ່ມີນອຍ່າງແຮງກລ້າໃນຄວາມ
 ສາມາດຮັກຂອງຮັກທີ່ຈະຍກຮະດັບຄວາມເປັນອຸ່ນຂອງຜູ້ຍາກໄວ້ ໃນປະໂຍດ
 ອົມຕະປະໂຍດທີ່ນີ້ ເຂົວງວນວ່າ "ພມຂອງໃຫ້ໂລກເຮັນນີ້ກຳລັງເປັນ
 ແນວ່ວ່າມີຂອງຜູ້ມີຈິຕສາຮາຮະນ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ມັ້ງຄັ້ງຈະຍັງມັ້ງຄັ້ງອູ້ເຊັ່ນເດີມ

ຜູ້ມີຄວາມສຸຂສຶບຍະຍົງໄດ້ຮັບຄວາມສຸຂສຶບຍະຍົງຕ່ອງໄປ ແຕ່ຜູ້ຍາກໄວ້ຈະວ່ວມ
 ເປັນສ່ວນທີ່ນີ້ຂອງຮະນອບກາຍເມື່ອງ"

ດື່ງເລື່ອແລ້ວ ທີ່ທ່ານໄລຍະພັງຄຳວິວວຸນຂອງໜັກເຄຣະຊູຄາສຕ່ຽງ
 ຂ້າຍຂອບຜູ້ຍົງໃໝ່ ແລະ ພລິຕ້ານັກເຄຣະຊູຄາສຕ່ຽງແບບກໍລເບຣຂຶ້ນມາ
 ທົດແກ່ເຂົາ.

ศัพท์เศรษฐศาสตร์

development economics :

เศรษฐศาสตร์การพัฒนา

เป็นสาขานึงของวิชาเศรษฐศาสตร์ที่นำเอาทฤษฎีทางด้านเศรษฐศาสตร์มาอธิบายปัจจัยการณ์ที่เกิดขึ้นในประเทศที่มีระดับการพัฒนาต่างๆ กัน โดยพิจารณาที่ลักษณะและสาเหตุ และยังเป็นการศึกษาถึงแนวคิดและปัจจัยที่สนับสนุนและเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนา รวมทั้งนำเอาความรู้ทางเศรษฐศาสตร์มาประยุกต์ใช้กับประเทศด้วยพัฒนาอีกด้วย

nationalization : การแปรรูปกิจการเป็นของรัฐ

การที่รัฐบาลเข้าไปถือครองและควบคุมกิจการที่แต่เดิมเป็นของเอกชนให้มาอยู่ภายใต้การดำเนินงานโดยรัฐ เหตุผลในการแปรรูปกิจการเป็นของรัฐมีหลายประการ เช่น เพื่อป้องกันการผูกขาดในธุรกิจขนาดใหญ่ของเอกชน หรือเข้าไปประกบประคองธุรกิจที่เอกชนดำเนินการแล้วล้มเหลวให้สามารถดำเนินต่อไปได้ หรือเป็นนโยบายทางการเมืองที่ต้องการให้กิจการต่างๆ ตากมาเป็นของรัฐ เช่น นโยบายของรัฐบาลในประเทศที่เป็นสังคมนิยม การแปรรูปในลักษณะหนึ่งที่ตรงกันข้ามกับวิธีนี้ คือ การแปรรูปกิจการเป็นของเอกชน (privatization)

marginal propensity to consume (MPC) :

ความโน้มเอียงในการบริโภคน่วยท้าย

อาจเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า "ความโน้มเอียงในการบริโภค ส่วนเพิ่ม" หมายถึง ค่าใช้จ่ายในการบริโภคที่เปลี่ยนแปลงไป เมื่อระดับรายได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมหนึ่งหน่วย ตัวอย่างเช่น ถ้ารายได้เพิ่มขึ้น 100 บาท การบริโภคเพิ่มขึ้น 80 บาท ค่าความโน้มเอียงในการบริโภคน่วยท้ายในที่นี้จะเท่ากับ 0.8 เราอาจเขียนสูตรในการหาค่า MPC ได้ดังนี้

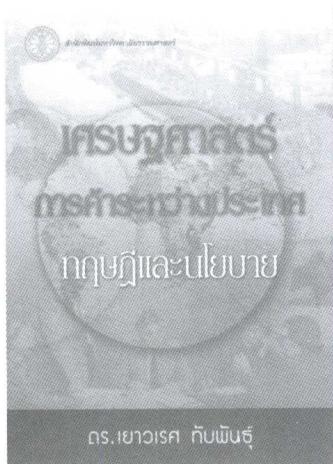
$$MPC = \frac{\Delta C}{\Delta Y}$$

โดยที่ ΔC คือ ส่วนเปลี่ยนแปลงในค่าใช้จ่ายเพื่อการบริโภค ΔY คือ ส่วนเปลี่ยนแปลงในระดับรายได้ โดยปกติแล้ว ค่าความโน้มเอียงในการบริโภคน่วยท้ายของประเทศด้วยพัฒนา (คนจน) มักจะมีค่าสูงกว่าของประเทศที่พัฒนาแล้ว (คนรวย) ซึ่งทำให้ความโน้มเอียงในการออมของประเทศด้วยพัฒนา (คนจน) ต่ำกว่าของประเทศที่พัฒนาแล้ว (คนรวย)

oligopoly : ตลาดผู้ขายน้อยราย

เป็นรูปแบบหนึ่งของตลาดแข่งขันไม่สมบูรณ์ ตลาดผู้ขายน้อยรายมีลักษณะที่สำคัญดังนี้ (1) มีจำนวนผู้ผลิตเพียงไม่กี่ราย โดยที่สินค้าหรือบริการของผู้ผลิตแต่ละรายมีสัดส่วนค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับปริมาณทั้งหมดในตลาด ดังนั้น การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการผลิตและการขายของผู้ผลิตรายหนึ่งๆ จะกระทบกระทั่งต่อผู้ผลิตรายอื่นๆ อย่างเห็นได้ชัด (2) สินค้าหรือบริการของผู้ผลิตแต่ละรายอาจมีลักษณะเหมือนกันหรือแตกต่างกันก็ได้ แต่ก็สามารถใช้ทดแทนกันได้ (3) ผู้ผลิตรายใหม่อาจถูกกีดกันหรือมีอุปสรรคต่อการเข้าสู่ตลาด ตัวอย่างของลินค้าหรือบริการที่จัดว่าเป็นตลาดผู้ขายน้อยรายในประเทศไทยได้แก่ บุนชีเมนต์ น้ำมัน รถยนต์ เบียร์ ธนาคารพาณิชย์ ห้างสรรพสินค้า เป็นต้น หากมีการแข่งขันในตลาดประมาณก็มักจะเป็นการแข่งขันที่ไม่ใช่ราคา แต่ก็มีหลายกรณีที่ผู้ผลิตหรือผู้ขายแต่ละรายร่วมมือกัน เพื่อร่วมกันกำหนดราคาหรือปริมาณสินค้าในตลาด แบบจำลองที่อธิบายพฤติกรรมของหน่วยผลิตในตลาดประเภทนึงมีหลายแบบ เช่น แบบจำลองเล่นอุปสงค์ หักงอ แบบจำลองผู้นำทางราคา แบบจำลองคูร์โนต์ แบบจำลองแบร์ทังค์ แบบจำลองกลุ่มผู้ขายหรือคาร์เทล เป็นต้น

ແນະນຳທັງສອງເຄຣມະຊຸດສາສຕ່ງ

ชื่อทั้งสอง : เศรษฐศาสตร์การค้าระหว่างประเทศ : ทฤษฎีและนโยบาย

ผู้เขียน : ยาครีส ทับพันธุ์

จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,

พ.ศ. ๒๕๕๗, ๒๙ หน้า, ราคากลาง ๓๘๐ บาท

หากท่านสนใจทฤษฎีและนโยบายการค้าระหว่างประเทศ และกำลังมองหาหนังสือเชิงวิชาการหรือประเภทตำราที่มีความลึกซึ้ง ครอบคลุมเนื้อหาในหลายด้านมาก่อนแล้ว หนึ่งในรายกิจที่น่าสนใจอย่างมากคือ “เศรษฐศาสตร์ ของແນະນຳ” ที่ได้เปิดตัวหนังสือเล่มนี้

เป็นหนึ่งสื่อที่ใช้ประกอบการคึกคักวิชาเศรษฐศาสตร์การค้าระหว่างประเทศดับปรุงภูมิภาค
คณะเศรษฐศาสตร์ เนื้อหาสาระในหนังสือนี้ประกอบด้วยสองส่วนใหญ่ๆ โดยส่วนแรก เป็น
การปั๊มนฐานความรู้ทางด้านทฤษฎีการค้าระหว่างประเทศ นับตั้งแต่คุณภาพเชิงนิยม คลาสสิก
คลาสสิกใหม่ เรื่อยมา จนถึงทฤษฎีสมัยใหม่ในยุคปัจจุบัน ที่มุ่งอธิบายสาเหตุของการเกิด^{ขึ้น}
การค้าระหว่างประเทศ ผลประโยชน์และผลลัพธ์ ที่เกิดจากการค้า เช่น ทฤษฎีความได้เปรียบ^{ทางด้วย}
โดยลัมบูร์ต์ ทฤษฎีความได้เปรียบโดยเบรียบเทียบ ทฤษฎีของเยคเซอร์และโอลิน เป็นอาทิ
ส่วนที่สอง เป็นการกล่าวถึงนโยบายและมาตรการทางการค้าแบบต่างๆ ที่แต่ละประเทศนำมาใช้
 เช่น ภาษีนำเข้าและภาษีส่งออก การอุดหนุน การกำหนดโควตา รวมทั้งมาตรการกีดกันทาง
การค้าแบบอื่น ๆ นอกจากนั้น ยังนำเสนอเรื่องการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในระดับต่างๆ เช่น
กลุ่มอาเซียน สหภาพยุโรป เป็นต้น และปิดท้ายด้วยเรื่องที่เกี่ยวกับผลของการขยายตัวทาง
เศรษฐกิจต่อการค้าระหว่างประเทศ

กรุณาส่ง

ในราชกิจวาระวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ทบวงมหาวิทยาลัย

เหตุขัดข้องนำจ่ายผู้รับไม่ได้

- 1. ຈ່າຍນ້າຂອງໄມ້ເຊົດເຈັນ
  - 2. ໄມ້ມີເລົງທີ່ບໍານາດຕາມຈ່າຍນ້າ
  - 3. ໄມ້ຍອມຮັບ
  - 4. ໄມ້ມີຜູ້ຮັບຕາມຈ່າຍນ້າ
  - 5. ໄມ້ມາຮັບກາຍໃນກຳນົດ
  - 6. ເລີກກິຈກາຮ
  - 7. ຍ້າຍ ໄມ້ທຽບນາທີ່ໂຄງໄໝ່
  - 8. ອືນາ

ຂ່າຍ

ข้อระค่าฝึกส่งเป็นรายเดือน
ใบอนุญาตที่ 2/2521
ประชนี หน้าพระลาน

คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กรุงเทพฯ 10200